

Številka: 018-049/2024-3

Datum: 24. 5. 2024

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu dr. Mateje Škabar, kot predsednice senata, ter Igorja Luzarja in Andraža Žvana, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Storitve čiščenja prostorov Osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj*«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja ACOLA d.o.o., Godič 29, Stahovica, ki ga po pooblastilu zastopa odvetnica Suzana Miklič Nikič, Ljubljanska cesta 102, Domžale (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Osnovna šola Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj, Koroška cesta 7, Šoštanj (v nadaljevanju: naročnik), dne 24. 5. 2024

odločila:

1. Zahtevek za revizijo se zavrne kot neutemeljen.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Naročnik po postopku naročila male vrednosti oddaja javno naročilo za čiščenje prostorov. Obvestilo o naročilu je bilo na portalu javnih naročil objavljeno dne 15. 2. 2024, pod številko objave JN000836/2024-SL1/01.

Dne 25. 3. 2024 je naročnik na portalu javnih naročil objavil dokument »*Odločitev o zavrnitvi vseh ponudb – JN000836/2024-SL1/01*« z dne 22. 3. 2024, iz katerega izhaja, da je na podlagi petega odstavka 90. člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3) vse prejete ponudbe zavrnil. V obrazložitvi omenjene odločitve je navedel, da je pred začetkom pregleda prejetih ponudb ugotovil, da na podlagi meril, kot jih je določil v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, ponudb ni mogoče zakonito razvrstiti. Po

navedbah naročnika tako pri merilu 3: »Varstvo invalidov« ni natančno opredeljen način točkovanja v primeru skupnih ponudb, pri merilu 2 pa je napaka v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, saj je v omenjeni dokumentaciji navedeno »merilo 2: Ponudbena cena za 1 m² (maksimalno število točk je 20 točk)«, v sami formuli in opisu načina izračuna pa se navaja 15 točk. Dalje naj bi naročnik ugotovil tudi, da pri pripravi zahtev, ki se vežejo na tehnične pogoje, niso dovolj natančno opredeljeni vsi parametri v zvezi s predmetom javnega naročila v obdobju, ko se bo obseg čiščenja prilagajal sanaciji objekta.

Vlagatelj je zoper naročnikovo odločitev o zavrnitvi vseh ponudb z vlogo z dne 1. 4. 2024 vložil zahtevek za revizijo. Zatrjuje, da izpodbijana odločitev ni razumljivo in konkretno obrazložena, temveč gre za pavšalne ter neobrazložene navedbe, posledično pa za očitno arbitrarno odločitev naročnika. Tako glede zatrjevane nezadostne opredelitve parametrov v zvezi s predmetom javnega naročila v obdobju, ko se bo obseg čiščenja prilagajal sanaciji objekta, iz izpodbijane odločitve ni mogoče razbrati, za katere tehnične pogoje naj bi šlo in zakaj naj bi to vplivalo na sanacijo objekta. Tudi sicer v tej zvezi ne gre spregledati, da je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila sam navedel, da se bo med sanacijo objekta storitev čiščenja izvajala vsaj na dveh lokacijah, pri čemer naročnik ne more zagotoviti natančnih kvadratur in si kvadrature čistilnih površin pridržuje pravico spremeniti. Poleg tega je naročnik ponudnike nedvoumno obvestil, da bo v letu 2024 pričel s sanacijo objekta, posledično pa se bo obseg površin, ki jih bo treba čistiti, spreminjal. V tej zvezi je naročnik nadalje določil, da se bo v mesecih brez sanacije zaračunala mesečna cena po dogovoru za vse površine, v času sanacije pa se bo zaračunala cena glede na dejansko očiščene površine. Ob upoštevanju navedenega gre tako ugotoviti, da se naročnik v izpodbijani odločitvi neupravičeno sklicuje na domnevno nezadostno opredeljene tehnične pogoje in parametre v zvezi s predmetom javnega naročila v obdobju, ko se bo obseg čiščenja prilagajal sanaciji objekta. Omenjeni pogoji so bili namreč v javnem razpisu podrobno navedeni in opredeljeni, naročnik pa v obrazložitvi odločitve v tej zvezi ni navedel nobenih konkretnih dejstev. V nadaljevanju vlagatelj zatrjuje, da v ponudbi v zvezi z merilom 3: »Varstvo invalidov« ni uveljavljal nobenih zaposlenih invalidov, zato do dodelitve točk po navedenem merilu ne bi bil upravičen. Vendar pa ne gre prezreti, da je vlagatelj za predmet javnega naročila ponudil najnižjo ceno, kar pomeni, da noben izračun, v okviru katerega bi drugi ponudniki po navedenem merilu morebiti prejeli maksimalno število točk (tj. 5 točk), ne bi mogel vplivati na končno izbiro, zato so navedbe naročnika glede razlogov za zavrnitev vseh ponudb nesmiselne. Dalje je nesmiselna tudi navedba naročnika, da naj ne bi bil dovolj natančno opredeljen način točkovanja v primeru skupnih ponudb, saj ni sporno, da se v primeru skupnih ponudb te v razmerju do drugih ponudnikov in naročnika obravnavajo kot ponudba enega ponudnika. Ob navedenem vlagatelj zatrjuje, da naročnik nima zakonske podlage, da bi upravičeno sprejel odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, saj dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila omogoča izbiro najugodnejšega ponudnika. Še več, s tem, ko je sprejel odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, za katero v skladu z zakonom ni imel podlage, je naročnik zlorabil procesne pravice. Posledično vlagatelj predlaga razveljavitev izpodbijane odločitve, zahteva pa tudi povračilo stroškov postopka pravnega varstva.

Naročnik je zahtevek za revizijo s sklepom z dne 8. 4. 2024 zavrgel.

Vlagatelj je zoper naročnikov sklep o zavrnitvi zahtevka za revizijo z vlogo z dne 9. 4. 2024 vložil pritožbo, v kateri je predlagal razveljavitev navedene odločitve, zahteval pa je tudi povračilo stroškov, nastalih v pritožbenem postopku.

Državna revizijska komisija je s sklepom, št. 018-036/2024-3 z dne 23. 4. 2024, pritožbi ugodila in razveljavila naročnikov sklep o zavrnitvi zahtevka za revizijo, odločitev o stroških vlagatelja, nastalih v pritožbenem postopku, pa je pridržala za končno odločitev o zahtevku za revizijo.

Naročnik je s sklepom z dne 3. 5. 2024 zahtevek za revizijo zavrnil kot neutemeljen, posledično pa je zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povračilo stroškov postopka pravnega varstva. Ob sklicevanju na prakso Državne revizijske komisije v zvezi z zavrnitvijo vseh ponudb naročnik zatrjuje, da so v izpodbijani odločitvi jasno in nedvoumno navedeni razlogi, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe, ti razlogi pa so enaki za vse ponudnike, ki so sodelovali v predmetnem postopku. Da razlogi za zavrnitev vseh ponudb niso zgolj navidezni, po zatrjevanju naročnika izhaja že iz dela obrazložitve, ki se nanaša na merila. Merilo je namreč element za vrednotenje ter medsebojno primerjavo ponudb in mora biti določeno na način, ki omogoča tako objektivno primerjavo ter ocenjevanje ponudb kakor tudi naknadno preverjanje rezultatov ocenjevanja. V obravnavanem primeru zato ne gre spregledati, da je naročnik pred začetkom pregleda prejetih ponudb ugotovil, da v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila vsa merila niso dovolj jasna, posledično pa omogočajo različne interpretacije. Poleg merila 3: »Varstvo invalidov« naročnik v tej zvezi izpostavlja določbo iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki se glasi »merilo 2: Ponudbena cena za 1 m² (maksimalno število točk je 20 točk)«, in nadalje zatrjuje, da po drugi strani iz formule ter opisa načina izračuna točk izhaja, da je merilo 2 ovrednoteno s 15 točkami. Citirano merilo tako zaradi neskladja v maksimalnem številu točk omogoča različne interpretacije na eni strani naročnika pri ocenjevanju ponudb in na drugi strani ponudnikov pri pripravi ponudb. Posledično so ponudbe zaradi različnega razumevanja in navajanja podatkov medsebojno neprimerljive, izbira najugodnejše ponudbe pa ni mogoča. Ker mora naročnik pri ocenjevanju ponudb uporabiti le tista merila, ki so navedena v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, in sicer na način, kot so bila v tej dokumentaciji opisana in ovrednotena, je bil naročnik v konkretnem primeru primoran sprejeti odločitev o zavrnitvi vseh ponudb. Glede na dejstvo, da se vlagatelj v zahtevku za revizijo sklicuje zgolj na merilo 3, merila 2 pa niti ne omeni, je jasno, da se (tudi) vlagatelj zaveda dejstva, da (zlasti) merilo 2 naročniku omogoča subjektivno ocenjevanje ponudb ter različne interpretacije. V zvezi z navedbo vlagatelja, da v ponudbi ni uveljavljal zaposlenih invalidov in zato po merilu 3 ne bi bil upravičen do točk, naročnik pojasnjuje, da je odločitev sprejel pred začetkom pregleda ponudb. V nadaljevanju naročnik navaja še, da v zvezi z razlogom nezadostne opredelitve parametrov res ni podrobno navedel vseh parametrov in pogojev, ki po njegovem mnenju niso opredeljeni v dokumentaciji, vendar pa to ne vpliva na dejstvo, da je bil glede na vse zgoraj navedeno primoran sprejeti odločitev o zavrnitvi vseh ponudb.

Vlagatelj, ki mu je bil sklep o zavrnitvi zahtevka za revizijo (skupaj s pravnim poukom glede možnosti opredelitve) vročen dne 3. 5. 2024, se do navedb naročnika iz omenjenega sklepa ni opredelil.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 3. 5. 2024 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in predrevizijskem postopku.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Državna revizijska komisija na podlagi pregleda spisovne dokumentacije uvodoma ugotavlja, da je naročnik v konkretnem primeru prejel tri ponudbe, ki jih je vse – zaradi razlogov na njegovi strani – zavrnil. V obrazložitvi sprejete odločitve je za zavrnitev vseh ponudb navedel naslednje razloge:

- naročnik pri merilu 3: »Varstvo invalidov« v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni natančno opredelil načina točkovanja v primeru skupnih ponudb,
- naročnik je pri opredelitvi merila 2: »Ponudbena cena za 1 m²« v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila napravil napako, zaradi katere ni jasno, ali je navedeno merilo ovrednoteno s 15 točkami ali z 20 točkami,

- naročnik pri pripravi zahtev, ki se vežejo na tehnične pogoje, ni dovolj natančno opredelil vseh parametrov v zvezi s predmetom javnega naročila v obdobju, ko se bo obseg čiščenja prilagajal sanaciji objekta.

V obravnavanem primeru je med vlagateljem in naročnikom spor o zakonitosti navedene odločitve o zavrnitvi vseh ponudb.

Pravno podlago za sprejem odločitve o zavrnitvi vseh ponudb predstavlja peti odstavek 90. člena ZJN-3, ki določa, da lahko naročnik na vseh stopnjah postopka po izteku roka za odpiranje ponudb zavrne vse ponudbe. Če je naročnik zavrnil vse ponudbe, mora o razlogih za takšno odločitev in o tem, ali bo začel nov postopek, obvestiti ponudnike ali kandidate. Kadar izvaja naročnik postopek javnega naročanja, v katerem objavi povabilo k sodelovanju, mora navedeno odločitev objaviti na portalu javnih naročil in, če je to glede na vrednost ali predhodne objave primerno, v Uradnem listu Evropske unije. Kadar naročnik zavrne vse ponudbe, lahko izvede za isti predmet nov postopek javnega naročanja le, če so se bistveno spremenile okoliščine, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe.

Kot v dani zadevi pravilno izpostavlja naročnik, je Državna revizijska komisija že v več odločitvah, v katerih je obravnavala zakonitost naročnikove odločitve o zavrnitvi vseh ponudb, opozorila na prakso Sodišča Evropske unije. Slednje je pri razlagi skupnostnega prava navedlo, da naročniki ob sprejemu odločitve o zaključku postopka oddaje javnega naročila brez izbire najugodnejše ponudbe ali začetku novega postopka uživajo širok preudarek, pri čemer evropsko pravo javnih naročil ne zahteva, da bi naročniki takšno odločitev smeli sprejeti le v izjemnih primerih ali na podlagi posebej upravičenih razlogov (prim. zadevi št. C-27/98, točke 23, 25 in 33, ter št. C-244/02, točka 29). Sodišče Evropske unije je ob tem opozorilo, da morajo naročniki pri preklicu javnega razpisa – kljub temu, da direktive s področja javnega naročanja, razen dolžnosti obveščanja, ne določajo nobenih posebnih pravil, ki bi se nanašala na vsebinske ali formalne pogoje za sprejem take odločitve – spoštovati temeljna pravila prava Evropske unije, še posebej načela, vsebovana v Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, ki zadevajo svobodo ustanavljanja in svobodo opravljanja storitev (zadeva št. C-92/00, točka 42). Naročnik sme vedno prekiniti postopek oddaje javnega naročila in ga zaključiti brez izbire najugodnejše ponudbe, celo v primeru, če je do nemožnosti izbire prišlo zaradi napake naročnika, pod pogojem, da je takšna odločitev sprejeta ob spoštovanju temeljnih pravil skupnostnega prava o javnem naročanju, zlasti načela enake obravnave (zadeva št. C-244/02, točka 36). Četudi so bila predstavljena stališča Sodišča Evropske unije podana v času veljavnosti Direktive 2004/18/ES, pa drugačnega zaključka ni napraviti niti na podlagi sedaj veljavne Direktive 2014/24/EU, ki je bila v pravni red Republike Slovenije prenesena z ZJN-3 (drugi odstavek 1. člena ZJN-3).

Iz navedenega tako izhaja, da veljavni predpisi ne določajo posebnih kriterijev, po katerih bi bilo mogoče presojati utemeljenost oziroma dopustnost razlogov za zaključek postopka javnega naročanja brez oddaje javnega naročila, tovrstnih kriterijev pa ni izoblikovala niti sodna praksa. Navedeno posledično pomeni, da ni mogoče kot neskladne s predpisi o javnem naročanju opredeliti pravzaprav nobene odločitve o zavrnitvi vseh ponudb, pri sprejemu katere so bila spoštovana temeljna pravila skupnostnega prava o javnem naročanju. Presoja zakonitosti naročnikove odločitve o zavrnitvi vseh ponudb zato v revizijskem postopku obsega zlasti preverjanje, ali je naročnik pri sprejemu izpodbijane odločitve ravnal v skladu s temeljnimi pravili skupnostnega prava o javnem naročanju, predvsem, ali je naročnik morebiti ravnal netransparentno in diskriminatorno oziroma je ponudnike obravnaval neenakopravno.

V tej zvezi vlagatelj v obravnavanem primeru med drugim (po vsebini smiselno) zatrjuje, da je izpodbijana odločitev o zavrnitvi vseh ponudb neobrazložena, saj naročnik zanjo naj ne bi navedel

nobeni konkretnih razlogov, pač pa naj bi o razlogih podal zgolj pavšalne in neobrazložene navedbe.

V zvezi z obrazložitvijo odločitve o zavrnitvi vseh ponudb iz petega odstavka 90. člena ZJN-3 izhaja obveznost naročnika, da razloge, s katerimi utemeljuje omenjeno odločitev, navede že v odločitvi sami, s čimer se zagotovi transparentnost (6. člen ZJN-3) kot minimum uresničitve načela enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3), s tem pa tudi možnost uveljavljanja učinkovitega pravnega varstva.

Čeprav ZJN-3 ne določa natančnejših kriterijev za ugotavljanje zadostnosti oziroma ustreznosti vsakokratne obrazložitve odločitve o zavrnitvi vseh ponudb, pa je slednje skozi svojo prakso izoblikovala Državna revizijska komisija. V skladu s prakso Državne revizijske komisije (prim. npr. odločitve v zadevah, št. 018-134/2017, 018-218/2017 in 018-034/2020) mora odločitev naročnika vsebovati jasne ter nedvoumne razloge, da se lahko ponudniki seznanijo z utemeljitvijo odločitve, preverijo njeno pravilnost oziroma zakonitost ter po potrebi v postopku pravnega varstva zaščitijo svoje pravice. Četudi ni nujno, da bi bila obrazložitev odločitve vseobsežna, torej takšna, da bi zajemala prav vse podrobnosti posameznih razlogov, na podlagi katerih je naročnik sprejel odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, pa mora obsegati jasno ter konkretno navedbo odločilnih dejstev, ki tvorijo pravno in dejansko podlago naročnikove odločitve. Razlogi za odločitev morajo biti pri tem konkretni do tolikšne mere, da lahko ponudnik v morebitnem postopku pravnega varstva navede vsa relevantna dejstva in predloži dokaze, s katerimi dokazuje, da naročnikovi razlogi za sprejeto odločitev niso utemeljeni, odločitev o zavrnitvi vseh ponudb pa da zato ni zakonita.

V obravnavanem primeru je naročnik v obrazložitvi izpodbijane odločitve v okviru 3. točke (med drugim) navedel:

»Strokovna komisija je v razpisni dokumentaciji pred začetkom pregleda prejetih ponudb ugotovila, da ni možno, da v skladu s četrtem odstavkom 89. člena Zakona o javnem naročanju (ZJN-3) zakonito razvrsti ponudbe v skladu z razpisanimi merili, ki jih je naročnik opredelil v razpisni dokumentaciji v točki III. MERILA IN NAČIN OCENJEVANJA PONUDB.

/.../

/.../je napaka v razpisni dokumentaciji, in sicer v navajanju »MERILA 2: Ponudbena cena za 1 m² (maksimalno število točk je 20 točk)«, v sami formuli in opisu načina izračuna pa se navaja 15 točk.

Izloček iz razpisne dokumentacije:

MERILA 2: Ponudbena cena za 1 m² (maksimalno število točk je 20 točk)

Upošteva se ponudbena cena v EUR z DDV za 1 m² iz obrazca ponudbe.

Formula:

Skupna ponudbena vrednost v točkah = (najnižja ponudbena cena za 1 m²) x 15 / (ponujena ponudbena cena za 1 m²)

Cenovno najugodnejša ponudba pri tem merilu prejme 15 točk, ostale pa prejmejo ustrezno manjše število točk, in sicer glede na vrednost odstopanja ponujene ponudbene cene v EUR z DDV za 1 m² od skupne ponudbene cene v EUR z DDV za 1 m² najugodnejšega ponudnika./.../«.

Državna revizijska komisija se glede na citirani del obrazložitve odločitve o zavrnitvi vseh ponudb ne more strinjati z vlagateljevimi (po vsebini smiselnimi) navedbami o tem, da so razlogi za

navedeno odločitev pavšalni in nekonkretizirani, navedena odločitev pa je zato neobrazložena. Naročnik je namreč v okviru citirane obrazložitve izrecno pojasnil, da je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila napaka pri merilu 2: »*Ponudbena cena za 1 m²*«, to napako pa je v nadaljevanju obrazložitve tudi podrobneje konkretiziral z navedbo različnega števila točk (tj. »*20 točk*« na eni strani in »*15 točk*« na drugi strani), s katerimi je bilo v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ovrednoteno merilo 2. S tem pa, ko je naročnik v obrazložitvi izpodbijane odločitve pojasnil, da je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila napaka pri merilu 2: »*Ponudbena cena za 1 m² (maksimalno število točk je 20 točk)*«, in ob tem zapisal, da se v »*formuli in opisu načina izračuna navaja 15 točk*«, pri čemer je različno število točk celo podčrtal, je moralo biti po presoji Državne revizijske komisije vsakemu povprečno usposobljenemu in skrbnemu ponudniku jasno, da se eden od razlogov za zavrnitev vseh ponudb nanaša na neskladje v številu točk, s katerimi je bilo v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ovrednoteno merilo 2.

Upošteva je predstavljeno obrazložitev Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik v izpodbijani odločitvi razlog v zvezi z neskladjem v številu točk pri ovrednotenju merila 2 podal na jasn, konkretiziran in razumljiv način, posledično pa glede navedenega razloga ni mogoče slediti vlagateljevim navedbam o tem, da so razlogi izpodbijane odločitve pavšalni, nekonkretizirani ter nerazumljivi, izpodbijana odločitev pa da je zato neobrazložena.

Ker je naročnik v izpodbijani odločitvi razlog v zvezi z neskladjem pri ovrednotenju merila 2 konkretiziral in ga utemeljil na jasn ter razumljiv način, z navedenim razlogom pa se je z vročitvijo izpodbijane odločitve imel možnost seznaniti tudi vlagatelj, gre nadalje ugotoviti, da je bila vlagatelju v konkretnem primeru zagotovljena (tudi) možnost preveriti, ali je naročnik pri sprejemu te odločitve ravnal (ne)zakonito, navedeni razlog pa v nadaljevanju izpodbijati v postopku pravnega varstva in v tej zvezi v zahtevku za revizijo navesti dejstva ter dokaze.

Četudi se je torej vlagatelj z razlogom v zvezi z neskladjem pri ovrednotenju merila 2 imel možnost seznaniti in mu v postopku pravnega varstva ugovarjati (tudi) po vsebini, tega ni storil. Vlagatelj namreč v zahtevku za revizijo glede navedenega razloga niti na splošni ravni ne zatrjuje, da je ta navidezen. Iz trditvene podlage vlagatelja tako izhaja, da vlagatelj razloga v zvezi z neskladjem pri ovrednotenju merila 2 po vsebini ne izpodbija niti pavšalno, kaj šele konkretizirano. Celotič, medtem ko vlagatelj za preostala dva razloga, zaradi katerih je naročnik zavrnil vse ponudbe (tj. neopredeljen način točkovanja v primeru skupnih ponudb pri merilu 3 in nezadostno opredeljeni parametri v zvezi s predmetom javnega naročila v obdobju, ko se bo obseg čiščenja prilagajal sanaciji objekta), v zahtevku za revizijo konkretizirano pojasnjuje, zakaj sta po njegovem mnenju navidezna, razloga v zvezi z neskladjem pri ovrednotenju merila 2 nikjer niti ne omeni.

Da vlagatelj navedenega razloga, čeprav je ta podan na jasn, razumljiv in konkretiziran način, z zahtevkom za revizijo po vsebini ne izpodbija, v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo navaja tudi naročnik. Vendar vlagatelj, četudi mu je bil naročnikov sklep o zavrnitvi zahtevka za revizijo vročen in se je do navedenega imel možnost opredeliti, izpostavljenim navedbam naročnika ne nasprotuje, prav tako pa tudi ne pojasni, zakaj razloga v zvezi z neskladjem pri ovrednotenju merila 2 po vsebini ne izpodbija.

Ker je Državna revizijska komisija ugotovila, da je navedeni razlog v izpodbijani odločitvi utemeljen jasno, razumljivo in konkretizirano, vlagatelj pa je s takšnim razlogom bil seznanjen, bi moral vlagatelj, da bi z zahtevkom za revizijo lahko uspel, navedeni razlog v postopku pravnega varstva izpodbijati tudi po vsebini. Upošteva je ugotovitev, da vlagatelj tega ni storil, pa zahtevku za revizijo v konkretnem primeru ni mogoče ugoditi.

Takšnega zaključka – ob dejstvu, da je razlog v zvezi z neskladjem pri ovrednotenju merila 2 v odločitvi o zavrnitvi vseh ponudb podan na jasen, razumljiv in konkretiziran način, vlagatelj pa ga po vsebini ne izpodbija – ne bi mogla spremeniti niti morebitna ugotovitev o utemeljenosti revizijskih navedb, podanih v zvezi s preostalima razlogoma, zaradi katerih je naročnik zavrnil vse ponudbe (tj. neopredeljen način točkovanja v primeru skupnih ponudb pri merilu 3 in nezadostno opredeljeni parametri v zvezi s predmetom javnega naročila v obdobju, ko se bo obseg čiščenja prilagajal sanaciji objekta). Državna revizijska komisija zato ni ugotavljala, ali so vlagateljeve navedbe v zvezi z neobrazloženostjo odločitve o zavrnitvi vseh ponudb v delu navedenih dveh razlogov utemeljene, kot tudi ne, ali so utemeljene vlagateljeve navedbe o navideznosti teh dveh razlogov. Izpostavljene navedbe, četudi bi se izkazale za utemeljene, namreč ne bi mogle več vplivati na drugačno odločitev Državne revizijske komisije.

Državna revizijska komisija pri tem pojasnjuje, da je vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjeval tudi, da je izpodbijana odločitev arbitrarna. Ker pa vlagatelj razloga v zvezi z neskladjem pri ovrednotenju merila 2 ni uspel izpodbiti kot neobrazloženega, po vsebini pa navedenega razloga ni niti izpodbijal, navedbam vlagatelja o arbitrarnosti obravnavane odločitve ni mogoče pritrditi. Zaključek o arbitrarnosti izpodbijane odločitve bi bilo namreč mogoče sprejeti le, če bi bilo zatrjevano in dokazano, da naročnik navedene odločitve ni utemeljil s pravnimi argumenti (smiselno prim. odločbi Ustavnega sodišča RS, št. Up-318/05-19 z dne 11. 1. 2007, in št. Up-672/05-15 z dne 14. 6. 2007). Kot pa že pojasnjeno, vlagatelj enega izmed naročnikovih argumentov oziroma razlogov za zavrnitev vseh ponudb po vsebini ni niti izpodbijal. Že iz tega razloga vlagatelj nadalje ne more uspeti z navedbo, da naročnik v konkretnem primeru za sprejem odločitve o zavrnitvi vseh ponudb ni imel zakonske podlage. Ker torej vlagatelj enega izmed naročnikovih razlogov za zavrnitev vseh ponudb po vsebini ni izpodbijal, ta razlog pa se nanaša na enega od meril za izbiro ekonomsko najugodnejše ponudbe, kot ga je naročnik določil v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, vlagatelj tudi ne more uspeti z navedbo, da dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila v konkretnem primeru omogoča izbiro najugodnejše ponudbe.

Dalje se Državna revizijska komisija ne more strinjati z navedbo vlagatelja, da je naročnik s tem, ko je sprejel odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, za katero v skladu z zakonom naj ne bi imel podlage, zlorabil procesne pravice. V tej zvezi je treba najprej pojasniti, da je o zlorabi procesnih pravic mogoče govoriti tedaj, ko udeleženec v postopku svoje pravice namenoma izvršuje tako, da drugemu škoduje, sam pa od tega (v konkretnem postopku) nima nobene koristi (prim. npr. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah, št. 018-17/2018, 018-48/2020 in 018-193/2021). Ob dejstvu, da vlagatelj ni niti konkretizirano zatrjeval, še manj pa dokazal, da je naročnik odločitev o zavrnitvi vseh ponudb sprejel (zgolj) zato, da bi vlagatelju škodoval, vlagateljevi navedbi o zlorabi procesnih pravic ni mogoče pritrditi. Tudi sicer se gre v tej zvezi strinjati z naročnikovimi navedbami o tem, da je naročnik z izpodbijano odločitvijo vse ponudnike obravnaval enako, saj javno naročilo (že iz razloga neskladja pri ovrednotenju merila 2) ni bilo dodeljeno nobenemu izmed ponudnikov, v morebitnem ponovljenem postopku javnega naročanja pa bo lahko sodeloval tudi vlagatelj. Slednji je sicer v zahtevku za revizijo (po vsebini smiselno) zatrjeval tudi, da je (že) v predmetnem postopku oddal dopustno in ekonomsko najugodnejšo ponudbo. Ker pa iz izpodbijane odločitve izhaja, da naročnik v obravnavanem primeru ni ugotavljal dopustnosti prejetih ponudb, niti ni slednjih razvrščal po merilih, so izpostavljene navedbe vlagatelja za odločitev v dani zadevi pravno nepomembne, posledično pa se Državna revizijska komisija do teh navedb ni vsebinsko opredeljevala.

Državna revizijska komisija ob upoštevanju vsega navedenega ugotavlja, da vlagatelj v konkretnem primeru ni uspel izkazati naročnikovih kršitev pri sprejemu odločitve o zavrnitvi vseh ponudb, zato je, na podlagi prve alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN, vlagateljev zahtevkov za revizijo zavrnila kot neutemeljen.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v obravnavani zadevi zahteval tudi povračilo stroškov postopka pravnega varstva. Tako je v zahtevku za revizijo zahteval povračilo stroškov, nastalih v predrevizijskem in revizijskem postopku, v pritožbi pa povračilo stroškov, nastalih v pritožbenem postopku. Državna revizijska komisija je o vlagateljevi pritožbi odločila s sklepom, št. 018-036/2024-3 z dne 23. 4. 2024, pri čemer je odločitev o stroških, nastalih v pritožbenem postopku, pridržala za končno odločitev o zahtevku za revizijo.

Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Ker vlagatelj v obravnavanem primeru z zahtevkom za revizijo ni uspel ne v predrevizijskem ne v revizijskem postopku, je Državna revizijska komisija v skladu z določbo tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN njegovo zahtevo za povračilo stroškov postopka pravnega varstva – vključno s stroški, nastalimi v pritožbenem postopku, ki so akcesorne narave in so kot taki vezani na uspeh vlagatelja v revizijskem postopku – zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Upravni spor zoper to odločitev ni dovoljen.

Predsednica senata:
Dr. Mateja Škabar,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:

- vlagatelju – po pooblaščenki,
- naročniku,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.